

[Fiskeriministeren.]

den fornødne bevilling. Det forholder sig nemlig således, at Danmarks fiskeri- og havundersøgelser må forudse, at den hidtil benyttede bygning ikke kan anvendes mere end i højst 2 år.

Efter at ministeriet i løbet af sommeren 1965 havde modtaget meddelelse fra byrådet om, at lejen på dette tidspunkt skønnes at ville blive omkring 100 kr. pr. m², men at lejen i øvrigt måtte afhænge af omkostningerne ved opførelsen af de påtænkte lokaler, fandt jeg bl. a. i betragtning af de her i tinget så meget omtalte sparebestræbelser og under hensyntagen til sagens forskellige aspekter, at det var forkert at gøre forsøg på at fremskaffe den fornødne bevilling. Lad mig i denne forbindelse påpege, at der fra Esbjergs side er ønske om, at ministeriet lejer lokaler på godt 100 m², der imidlertid ikke ville blive udnyttet til stadighed, men kun når repræsentanter for havundersøgelserne fra tid til anden foretager undersøgelser i Esbjerg.

Hertil kom som et meget tungtvejende moment i ministeriets overvejelser, at museets beliggenhed ikke kan betragtes som velegnet for de pågældende undersøgelser, idet lokaler så nær havnen som overhovedet muligt vil være at foretrække bl. a. for at undgå en unødigt transport. Vi har derfor også fra fiskeriministeriets side i den seneste tid til forskellig side sonderet mulighederne for at finde billigere og betydelig bedre beliggende lokaler på selve havnen. Et endeligt resultat heraf foreligger dog ikke endnu, men jeg håber, det må ske inden længe.

Når der i spørgsmålet henvises til, at fiskerne skulle nære stærke ønsker om, at der indrettes en arbejdsplads i museet for fiskeriministeriets biologer, vil jeg gerne oplyse, at det eneste, jeg har set om dette stærke ønske, er, at Esbjerg Fiskeriforening og Vestjysk Fiskeriforening ved påtegning af en skrivelse, som jeg modtog fra Esbjerg byråd i begyndelsen af forrige måned, har påpeget, at det påtænkte akvarium efter deres opfattelse kunne have interesse for biologerne og frembyde muligheder for studier af Nordsøens fiskearter. Hvorvidt fiskeriministeriet før min tiltrædelse som minister skulle have billiget den af hr. A. C. Normann nævnte plan, kender jeg intet til.

Af ministeriets aktstykker fremgår, så vidt jeg sammen med ministeriets embedsmænd har kunnet konstatere, intet herom.

Hvorvidt en delvis udflytning af Danmarks fiskeri- og havundersøgelser til de store fiskerihavne bør finde sted, tør jeg ikke udtale mig alt for kategorisk om på nuværende tidspunkt, men jeg skal gerne i dag erkende, at det er et spørgsmål, der har krav på dybtgående overvejelser. I sådanne overvejelser må jo indgå en række momenter, og jeg skal heller ikke bestride, at der er visse forhold, der taler for en sådan udflytning på samme måde, som det allerede er sket i flere lande, hvor fiskerierhvervet har en vis betydning. Jeg vil dog ikke undlade at pege på, at for så vidt den af hr. A. C. Normann påpegede udflytning af Danmarks fiskeri- og havundersøgelser virksomhed skulle realitetsbehandles, ville det vel være meget nærliggende, at man også har opmærksomheden henvendt på andre områder her i landet, der danner basis for det mere søgænde fiskeri.

Over for hr. A. C. Normann vil jeg da også gerne ved denne lejlighed indrømme, at spørgsmålet om udflytning af den pågældende institutions virksomhed formentlig også har krav på at blive set i relation til vore universitetsplaner.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger mod inflationen [af Henry Christensen m. fl.].

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XVI) findes i tidenden sp. 4608, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 717).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen gående ud på en ny affattelse af forslagens tekst.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Henry Christensen): Som det fremgår af betænkningen, er vi i udvalget enedes om en ændret formulering af forslaget til folketingsbeslutning om foranstaltninger mod inflationen. Ændringsforslaget dækker det formål, som det oprindelige forslag også havde, og sikrer, at vi her i folketinget kommer til at behandle problemerne omkring bekæmpelsen af inflationen. Da det har været formålet, og da ændringsforslaget set ud fra mit synspunkt er tilfredsstillende, vil jeg naturligvis anbefale ændringsforslaget, og jeg vil samtidig benytte lejligheden til at takke de øvrige partier og økonomiministeren for deres medvirken til den enighed og det resultat, som hermed er opnået.

Det, der er sket, er jo, at vi derved bliver enige om en dagsorden, kan vi sige, eller en behandlingsform vedrørende inflationsproblemerne i den kommende tid, og det kan jo altid være noget, at man er enedes om behandlingsformen. Tilbage står naturligvis problemet om selve det indhold, som den politik, der skal bekæmpe inflationen, skal have. Det spørgsmål er jo det, som vi vender tilbage til. Med det foreliggende forslag er behandlingsformen som sagt sikret; det var det, vort forslag til folketingsbeslutning tilsigtede, og derfor takker jeg for resultatet og behandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Ændringsforslaget

vedtoges uden afstemning.

Forslaget til folketingsbeslutning som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning i den ændrede affattelse

vedtoges enstemmigt med 131 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet økonomiministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lukkeloven [af Niels Westerby og Diderichsen].

(Lovforslaget (nr. 168) findes i tillæg A. sp. 2257, fremsættelsen i tidenden sp. 3959).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Det lovforslag, som hr. Niels Westerby og hr. Diderichsen har fremsat, bryder fuldstændig med princippet i den nuværende lukkelov, der bygger på ensartede åbningstider. Selv om forslaget imødekommer en del af den kritik, der er rejst imod lukkeloven, finder jeg, at der kan rettes så mange tungtvejende indvendinger mod forslaget princip, at den nugældende ordning bør bevares.

Jeg vil i den forbindelse gerne fremhæve, at såvel detailhandelens organisationer som funktionærorganisationerne har taget afstand fra en ændring af princippet i den nuværende lukkelov, og det er ikke mit indtryk, at der bag de ønsker om en vidtgående liberalisering af lukkeloven, som kommer til orde ved forskellige lejligheder, i virkeligheden er en så bred tilslutning, at tiden kan siges at være moden til et brud med den hidtidige linje i retstilstanden på dette område.

De foreslåede ændringer ville i øvrigt kunne skabe usikkerhed blandt forbrugerne med hensyn til, hvornår den enkelte butik har åbent; ganske vist skal åbningstiden fremgå af opslag ved butikken, og en kunde kan vel hurtigt lære åbningstiderne at kende for de butikker, der regelmæssigt besøges, men når det drejer sig om varer, som ikke køber regelmæssigt, vil forbrugeren næppe på forhånd kende åbningstiden i vedkommende butikker, hvilket vil kunne have til følge, at der spildes tid med at opsøge en butik, der har åbent på det tidspunkt, forbrugeren er på indkøb.

Lovforslaget bygger på den tanke, at de handlende skal stå frit ved fastsættelse af deres åbningstider inden for den i forslaget indeholdte maksimumstid. Det er vel dog et stort spørgsmål, hvor frit de handlende vil komme til at stå. Mange vil utvivlsomt af konkurrencehensyn blive tvunget til at